

торно разгаряне и обнова на духовното начало). Вероятно търсенето от нас „общо семиотично правило“ се крие именно в непрестанното субституиране и взаимопреливане между компонентите от интровертния ред, в неуморното пре моделиране на вътрешния модел на личността. Разбира се, тук не бива да забравяме и това, че особено късният Яворов мисли във фрагменти, което допълнително затруднява обвързването на лирическите отломъци в синтагматичността на „общото правило“. От друга страна, именно независимостта на отделните проявления провокира пожелаването на тяхната единност, т.е. виждането им като пара- и хипотаксис. Уверени, че, въпреки изключително бързата и решителна смяна на лирическия контекст, у Яворов съществува – макар и утаен дълбоко – един *постоянен контекст*, в който е съсредоточен *постояният смисъл* (Пол Рикьор), смятаме, че е възможно все пак да го възстановим и – както е присъщо на всяка граматика – да възсъздадем облика на Яворовата поезия по следния начин: 1) главни ядра, т.е. създаваните от поета паратактични (равностойни помежду си) текстове, които наистина са максимално постулативни, състоящи се от дефиниции (пък били те и оксиморонни, както е в „Песен на песента ми“) и 2) второстепенни части – хипотактични, периферни творби, изясняващи или разколебаващи дефинитивния смисъл, скрито или отявляващо репликиращи, иронизиращи, пародиращи го, що се отнася до високите и регламентирани стойности на *гръдта*, *душата*, *сърцето*. На практика предстои ново завръщане към най-ранния Яворов, в чиято поезия е формулирано интровертното ядро и е започнало да се разсейва в няколко паралелни мотива, които – преминавали през различни дискурсивни вариации – опазват репрезентативността си у късния поет. Мотивната паралелност, успоредното развитие на интровертните компоненти *гръд*, *сърце*, *душа*, *дух* у ранния Яворов (периода 1895–1901 г.) е солиден аргумент в подкрепа на тезата, че интровертното ядро – с присъщата му емблематична клишираност – е насле-